

Tézisek

1. Értekezésemben az a cél vezérelt, hogy egy alternatív módszertani felvetést kínáljak, mely az anatómiai teátrumot, mint struktúrát hívja segítségül megrendezett munkák értelmezéséhez.
2. Az anatómiai teátrum, mint metafora magában hordozza a koncentrált, szakmai figyelmet, a “bőr alá” hatolást, szerepeket és a színházhoz hasonló megrendezettséget egyaránt.
3. A boncnok megfeleltethető a kutakodó művésznek. A boncnoki bőr alá hatolás megfeleltethető annak a folyamatnak, ahogy a művész munkájával a közvetlenül nem látszó társadalmi problémákat igyekszik felfejteni egy nem megszokott módon.
4. Nem megszokott metódus alatt értem azt, ha a művész munkájával különböző helyzeteket ütköztet.
5. Különböző, látszólag egymástól távol eső helyzetek, szituációk és helyszínek ütköztetése erősíti a kritikai mondanivalót.
6. Nem megszokott helyzetek ütköztetése számomra annyit jelent, mint kibillenteni a résztvevőket, ezáltal kibillenteni a nézőközönséget a megszokotthoz kötődő gondolkodásából.
7. A kibillentés számomra akkor a leghitelesebb, ha a művész munkájában résztvevők valós, hús-vér emberek.
8. Az én anatómiai teátrumomban a kibillentés az improvizáción és a játékon alapszik.
9. Munkámban használt játék szabályrendszere egyrészt megrendezettséget, a játékon belüli improvizáció esetlegességet ad a munkának.
10. Munkámban az improvizáció – mint metódus – nem várt nézőpontból értelmezhet, vagy újraértelmezhet társadalmi kérdéseket.
11. A játék és az improvizáció a résztvevőkben önreprezentációs – fizikális és verbális – gátakat szabadít fel. Ez a felszabadultság elősegíti hogy a kamera előtt önazonosak maradjanak.